

Arrest

nr. 114 830 van 29 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt alsook van de beslissing van 4 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 oktober 2011 dient de verzoeker, samen met zijn echtgenote, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 januari 2012 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en op 4 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

(hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Deze laatste beslissing maakt de eerste bestreden beslissing uit. Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 16 mei 2012 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

B(...), R(...) geboren te (...) op (...)

B(...), Y(...) geboren te (...) op (...) + kinderen

B(...), S(...) geboren te (...) op (...)

B(...), T(...) geboren te S(...) op (...)

B(...), R(...) geboren te (...) op (...)

B(...), S(...) geboren te (...) op (...)

B(...), I(...) geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.01.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur komt in het medisch verslag van 13.04.2012 (zie gesloten omslag) tot volgend besluit:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. " Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 4 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die eveneens ter kennis werd gebracht op 16 mei 2012 en waarvan de motieven de volgende zijn:

“In uitvoering van de beslissing van de Minister van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie / de gemachtigde van de Minister

Wordt aan B(...) R(...)

Geboren te (...) op (...)

Van Russische nationaliteit, het bevel gegeven op uiterlijk op 15.06.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië en Zweden, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

Werd niet erkend als vluchteling”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In het verzoekschrift worden zes middelen aangevoerd. Het eerste, tweede, derde en vierde middel hebben betrekking op de eerste bestreden beslissing en het vijfde en zesde middel hebben betrekking op de tweede bestreden beslissing. Het onderzoek kan op die wijze opgesplitst worden, met dien verstande dat het eerste, tweede, derde en vierde middel enerzijds en het vijfde en zesde middel anderzijds, gelet op de onderlinge samenhang tussen deze respectievelijke middelen, samen worden onderzocht.

3.1 Het onderzoek ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

3.1.1 De verzoeker voert in een eerste, tweede, derde en vierde middel de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Er wordt tevens machtsoverschrijding aangevoerd.

Deze middelen worden als volgt toegelicht:

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending rechten van verdediging.

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 3 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie.

Dat in het verzoekschrift werd opgeworpen dat de psychische aandoening is ontstaan wegens traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en deze een tegenindicatie uitmaken voor de mogelijkheid tot terugkeer.

Dat er tevens geen antwoord werd verschaft op de argumentatie dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 13.04.2012.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van bepaalde psychische moeilijkheden doch deze geen bedreiging vormen voor het leven of de fysieke of psychische integriteit van betrokkene aangezien er medische behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van de echtgenote van verzoeker juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van de echtgenote van verzoeker, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van de echtgenote van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van de echtgenote van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens de rechten van verdediging aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

TWEEDE MIDDEL:

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat door de adviserend geneesheer werd vastgesteld dat de actuele aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de psychische integriteit, doch waarbij er geen advies werd verleend over de gevolgen van een terugkeer op deze pathologie.

Er werd enkel gesteld dat de actuele medische aandoening geen medisch bezwaar uitmaakt tegen terugkeer naar het land van herkomst aangezien daar behandeling mogelijk is, doch geenszins standpunt ingenomen inzake de evolutie van deze pathologie na terugkeer.

Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de terugkeer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker en zijn echtgenote niet zou kunnen afwijzen.

DERDE MIDDEL

Schending van art. 3 EVRM.

Schending van art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending rechten van verdediging & motiveringsplicht.

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar maanden na datum en zonder om nieuwe documenten of een persoonlijk gesprek te vragen, zomaar afwijzend te gaan beslissen.

Bij nazicht van het dossier blijkt het laatste medisch attest voor wat betreft de medische toestand waarop de arts-attaché zich beroept te dateren van meer dan zes maand voor het advies van de arts-attaché waarbij deze er zich over beklagt dat er geen psychiatrisch bilan voorligt.

In de periode na dit medisch attest is er in de medische toestand van de echtgenote van verzoeker onvermijdelijk en onmiskenbaar een zekere evolutie geweest, die ten volle dient te worden

meegerekend, en wel in die zin dat de echtgenote van verzoeker steeds in psychologische behandeling is geweest, en geenszins genezen is waar de adviseur-geneesheer ten onrechte blijkt van uit te gaan. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met eerst maanden zomaar niets te doen, zomaar te wachten en zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie, en dan eensklaps, te gaan poneren dat er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland. Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van de echtgenote van verzoeker.

Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met de echtgenote van verzoeker of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat er tussen het laatste attest en de beslissing meer dan zes maanden ligt, en er dus geen rekening is gehouden in de beslissing met de evolutie van de laatste maanden, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan temeer in de beslissing door de arts-attaché de opmerking wordt gemaakt dat er geen psychiatrisch bilan voorligt.

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van de echtgenote van verzoeker gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheids-verplichting aan de orde is.

De echtgenote van verzoekende partij bekwaam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van het dossier en meer specifiek zijn actuele medische toestand.

Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met de echtgenote van verzoeker of vraag tot bijkomende informatie inzake haar actuele toestand door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Had een dergelijk gesprek plaatsgevonden, of was er bijkomende informatie gevraagd of onderzoek gevoerd naar de actuele situatie, dan zou onmiddellijk ook de ernst van de situatie van de echtgenote van verzoeker zijn vastgesteld.

“VIERDE MIDDEL

Schending art. 3 EVRM

Machtsoverschrijding.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Uit de voorgelegde attesten en ook het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de echtgenote van verzoeker lijdt aan een aandoening die reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Door verwerende partij wordt in gene mate aannemelijk gemaakt dat de echtgenote van verzoeker effectief de nodige behandeling zal ontvangen, hoewel dit gezien de voorliggende psychische problematiek primordiaal is om haar leven en fysieke integriteit niet in het gedrang te brengen.

In tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld is een adequate behandeling voor de echtgenote van verzoeker in het land van herkomst geenszins gegarandeerd, noch voor wat betreft de financiële toegankelijkheid noch voor wat betreft geografische toegankelijkheid.

De arts attaché maakt in zijn verslag terecht de opmerking dat de patiënten de nodige medicatie zelf dienen te betalen, aangezien de overheid die niet ten laste neemt.

De gratis verzorging waarvan verwerende partij gewag maakt in de bestreden beslissing strookt geenszins met de werkelijkheid, waarbij dient vastgesteld dat de echtgenote van verzoeker afkomstig is van Dagestan en er geenszins in concreto is aangeduid op welke manier zij enige verzorging kan bekomen, temeer zij van Tjetjeense origine is.

Een verwijzing naar de algemene toestand in Rusland volstaat geenszins, temeer verzoeker en zijn echtgenote afkomstig zijn van de Kaukasus en algemeen geweten is dat personen uit de Kaukasus geenszins dezelfde rechten kunnen afdwingen als etnische russen.

Er is bovendien sprake van een verregaande corruptie en ook het niveau van de gezondheidszorg is ondermaats.

Dit heeft tot gevolg dat personen die niet kunnen betalen, zomaar uit de boot vallen;

Dit heeft tot gevolg dat personen uit de Kaukasus omwille van hun etnische achtergrond zwaar gediscrimineerd worden.

Er is geen enkele garantie dat de ernstige aandoening van de echtgenote van verzoeker zal kunnen behandeld worden in Rusland en er wordt ook geenszins enig concreet voorstel gedaan terzake.”

3.1.2 Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, merkt de Raad op dat de verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, zonder evenwel aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing geschonden wordt. Dit is geen voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel.

Het middel is onontvankelijk in de mate dat de verzoeker een schending aanvoert van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Waar de verzoeker een schending opwerpt van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (cf. RvS 28 januari 2011, nr. 6482 (c)). De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op dit beginsel beroepen.

3.1.3 De Raad stelt vast dat de kritiek die de verzoeker voert tegen de eerste bestreden beslissing niet persoonlijk is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij zich erover beklagt dat de ziekte van zijn echtgenote zoals tot uiting gebracht in de verblijfsaanvraag van 4 oktober 2011 niet correct werd beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer en de verweerder en dat hieromtrent niet afdoende wordt gemotiveerd.

Nergens in zijn betoog maakt de verzoeker melding van enige ziekte of aandoening waaraan hij persoonlijk zou lijden. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de onderliggende verblijfsaanvraag geen medische argumenten of medische getuigschriften werden aangehaald die betrekking hebben op de verzoeker zelve.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat dit verdragsartikel vereist dat de verzoeker doet blijken dat er in zijn hoofde ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs.

Nu de verzoeker in zijn betoog enkel verwijst naar de medische toestand van zijn echtgenote, maakt hij in elk geval voor hem persoonlijk geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Voor het overige merkt de Raad op dat ook verzoekers echtgenote een beroep heeft ingediend tegen de eerste bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 100 059.

Daargelaten de vraag of de verzoeker bij de vier middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing wel een persoonlijk belang kan doen gelden nu uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied ervan beperkt is tot *“de in België verblijvende vreemdeling (...) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* en niet blijkt dat de verzoeker binnen dit toepassingsgebied valt, merkt de Raad op dat de middelen inhoudelijk identiek zijn aan de middelen die als volgt bij 's Raads arrest nr. 114 829 van 29 november 2013 werden verworpen:

“3.1.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De Raad merkt op dat de verzoekster de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet is alvast niet aangetoond.

3.1.4 Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De eerste bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.1.5 De verzoekster voert tevens een schending van artikel 3 van het EVRM aan. De Raad wijst erop dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel ten dele gebaseerd is op de begrippen “een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit” en “een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling”, zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in de rechtspraak met betrekking tot artikel 3 van het EVRM. Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de vreemdelingenwet) dat: “Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de

rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

3.1.6 Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het EHRM dat artikel 3 van het EVRM geenszins waarborgt dat een vreemdeling op het grondgebied van een Verdragsluitende Staat mag blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren “the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost”. (vrije vertaling: “de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke person die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost”).

Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, ongeacht of deze van fysieke of geestelijke aard zijn, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van “zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”.

Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken.

Te dezen blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof beoordeelt de voorzienbare gevolgen van terugkeer bij gezondheidsproblemen door eveneens oog te hebben voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst.

Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van “zeer uitzonderlijke omstandigheden”. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen (o.m. medicatie) voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken.

In de zaak N. v. het Verenigd Koninkrijk benadrukt het Hof dat het nodig is om een hoge drempel te handhaven in zulke zaken omdat de eventuele schade hier niet voortvloeit uit rechtstreekse handelingen of nalatigheden van overheden of niet-statelijke actoren, maar daarentegen voortvloeit uit objectieve factoren zoals de fysieke of mentale gezondheid van een verzoeker en het gebrek aan voldoende middelen in het land van terugkeer om daarmee om te gaan (EHRM 10 april 2012, nr. 60286/09, Balogun v. Verenigd Koninkrijk, par. 31). Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet

worden beschouwd als een verplichting voor de Verdragsluitende Staten om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegaal verblijvende vreemdelingen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 43-44).

De hoge drempel die het Hof hanteert in zgn. 'medische gevallen', werd recent nogmaals bevestigd in de zaak *Yoh-Ekale Mwanje v. België* (EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10).

De verzoekster kan in casu echter niet overtuigen dat er voor haar de genoemde "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn" aanwezig zijn. Evenmin maakt de verzoekster aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing op foutieve gronden zou berusten of dat de grenzen van de redelijkheid te buiten zijn gaan waar de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat het "bijgevolg niet bewezen [is] dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens".

De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 april 2012 dat zich in het administratief dossier bevindt en waarvan de verzoekster op 16 mei 2012 een kopie ontving onder gesloten omslag. Dit advies, dat door de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk wordt bijgetreden, maakt dan ook integraal deel uit van de motieven van de eerste bestreden beslissing.

Uit het advies van 13 april 2012 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer niet betwist dat de verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom, depressie, psychosomatiek en spanningshoofdpijn, en dat deze aandoeningen een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd en behandeld worden. De ambtenaar-geneesheer concludeert echter dat de aandoeningen van verzoekster in casu geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling om reden dat behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Rusland. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit derhalve dat uit het voorgelegd medisch getuigschrift niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM.

In casu blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de door de verzoekster in haar aanvraag voorgelegde medische attesten heeft geoordeeld dat de verzoekster kan reizen, dat zijn geen nood heeft aan mantelzorg en dat de nodige behandeling voor haar beschikbaar en toegankelijk is in Rusland. Met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling wordt concreet als volgt geoordeeld:

"Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank :

o van International SOS van 08/11/2011 met uniek referentienummer 3681.

Psychiatrische opvolging is mogelijk. Zo bv. in het Moscow Sechenov Médical Academy, Korsakov psychiatry clinic, Rossolimo street., 11, building.9 te Moscow of het European Médical Center Spiridonievskiy per., 5, bld 1 te Moscow. Ook opvolging door een psycholoog is mogelijk, alsook door de huisarts.

Medicamenteuze behandeling is beschikbaar. Zo de volgende antidepressiva: clomipramine, amitriptyline, Citalopram, Fluoxetine, Mirtazapine, Paroxetine, Sertraline, Venlafaxine zijn beschikbaar.

Wat tranquillizers betreft of een slaapmiddel:

Alprazolam is beschikbaar: zie Delphi care

nitrazepam is beschikbaar: zie Delphi care

Diazepam is beschikbaar: zie Delphi care

Ook voor de deelrepubliek Dagestan zijn alle zorgen beschikbaar nl. psychiatrische opvolging en antidepressiva en anxiolytica.

Zie Medcoi uniek referentienummer 3804 op datum van 06.01.2012.

Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf

Uit informatie waarover DVZ beschikt blijkt onder meer het volgende (zie voetnoten):

Dagestani in de Russische Federatie hebben dezelfde toegang tot gezondheidszorg als andere staatsburgers van de Russische Federatie. Rusland is sinds 1996 lid van de Raad van Europa. Het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en het Europees Verdrag tegen Marteling zijn in 1996 door de Doema geratificeerd. De rechten van betrokkene zijn dus gewaarborgd. Er zijn investeringsprogramma's uitgerold op het vlak van de betaling van het personeel, de opleiding en bijscholing van specialisten en de modernisering van de medische infrastructuur.³

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio. Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen, waaronder die waaraan betrokkene lijdt.

Betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zouden zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkenen zelf zouden kunnen instaan voor de eventuele overige kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.”

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zich wat betreft de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische opvolging en behandeling heeft gesteund op objectieve informatie die ook in het administratief dossier is opgenomen. De verzoekster betwist op zich niet dat medicatie en psychiatrische opvolging beschikbaar zijn in haar land van herkomst. De verzoekster brengt evenmin enig concreet gegeven aan waaruit zou kunnen blijken dat de informatie waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst, niet correct zou zijn. De verzoekster weerlegt dan ook op geen enkele wijze dat zij in Rusland kan terugvallen op een medische behandeling en opvolging voor haar ziekte.

3.1.7 De verzoekster betoogt wel dat er geen antwoord wordt verschaft over de mate waarin de actuele pathologie, d.i. de psychische aandoening van de verzoekster, zal evolueren na terugkeer in het land van herkomst. Ze benadrukt dat de psychische aandoening ontstaan is wegens traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en dat deze een tegenindicatie uitmaken voor de mogelijkheid tot terugkeer.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 oktober 2011 melding heeft gemaakt van het feit dat haar aandoening zou te wijten zijn aan een trauma dat zij in haar thuisland heeft opgelopen. Wat dit betreft, is het betoog van de verzoekster zonder feitelijke grond.

Daarnaast merkt de Raad op dat de verzoekster zich beperkt tot een louter theoretische discussie aangezien ze zelf op geen enkele wijze aanduidt wat de concrete en eventueel negatieve gevolgen zouden zijn van een terugkeer naar het land van herkomst voor haar psychische aandoeningen. De loutere beweringen dat er een nefaste invloed zou zijn, kunnen niet worden aangenomen. Zij berusten op zeer hypothetische en subjectieve gronden en er ligt geen enkel objectief element voor die deze bewering kan schragen.

Daarenboven tipt de Raad aan dat om aanspraak te kunnen maken op bescherming onder artikel 3 EVRM, zwaarwegende gronden moeten worden aangetoond op een reëel risico op blootstelling aan een behandeling verboden onder artikel 3 van het EVRM. Dit risico moet reëel, persoonlijk en voorzienbaar zijn en dus meer inhouden dan de enkele mogelijkheid op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. (EHRM 30 oktober 1991, nr. 45/1990/236/302-306, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, par. 108 en 111.) Dit wil zeggen dat het risico echt, realistisch en niet speculatief mag zijn.

Waar sprake is van ernstig geestelijk gezondheidsproblemen, zoals een posttraumatisch stress-syndroom en depressie, zal het EHRM nagaan wat de voorzienbare gevolgen zijn een eventuele verwijdering voor de betrokkene naar het land van herkomst.

Daarbij wordt gekeken naar de eventuele nood aan mantelzorg en de beschikbaarheid van geestelijke gezondheidszorg, behandeling en/of de beschikbaarheid van medicatie in het land van herkomst.

Wanneer is vastgesteld dat de vereiste medische zorgen en behandeling beschikbaar zijn, dan wordt het risico dat de geestelijke gezondheidstoestand van betrokkene kan verslechteren wegens terugkeer naar het land van herkomst waar de traumatische gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, als speculatief beschouwd en niet als een voldoende reëel en concreet risico. Het wordt derhalve niet doorslaggevend beschouwd. (zie EHRM 10 november 2005, nr. 14492/03, Paramsothy v Nederland, EHRM 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid v. Verenigd Koninkrijk, EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic v. Zweden).

De verzoekster weerlegt in casu niet dat er voor haar behandelings- en opvolginsmogelijkheden beschikbaar zijn in haar land van herkomst. Nog minder kan zij enig concreet element bijbrengen waaruit kan blijken dat haar gezondheidstoestand bij een terugkeer aanzienlijk zal verslechteren. De door de verzoekster geponeerde nefaste gevolgen bij een terugkeer zijn dan ook louter speculatief.

3.1.8 Waar de verzoekster stelt dat de geografische toegankelijkheid van een adequate behandeling geenszins is gegarandeerd, gaat zij volledig voorbij aan de volgende motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer: "Ook voor de deelrepubliek Dagestan zijn alle zorgen beschikbaar nl. psychiatrische opvolging en antidepressiva en anxiolytica. Zie Medcoi uniek referentienummer 3804 op datum van 06.01.2012."

Dit concreet motief wordt niet weerlegd door de verzoekster. De verzoekster blijft heel vaag in haar betoog en zij brengt geen enkel concreet element aan dat er op zou kunnen wijzen dat opvolging, behandeling en medicatie in haar regio van herkomst niet beschikbaar zouden zijn. Op deze manier slaagt zij er dan ook niet in de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer, die op objectief onderzoek zijn gesteund, te weerleggen.

De Raad wijst er tevens op dat het feit dat een behandeling moeilijk toegankelijk is omwille van logistieke, praktische of geografische redenen op zich geen doorslaggevende elementen zijn in de beoordeling van het EHRM. (Zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing)).

3.1.9 Aangaande het betoog dat de verzoekster omwille van haar etnische origine gediscrimineerd zal worden, stelt de Raad vast dat de verzoekster hieromtrent geen begin van bewijs bijbrengt (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De loutere beweringen dienaangaande volstaan uiteraard niet.

De verzoekster toont niet met concrete elementen aan dat ze omwille van haar Tsjetsjeens origine geen toegang zou hebben tot de medische zorgen en medicatie noodzakelijk voor haar specifieke aandoening.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt daarenboven gemotiveerd dat de Russische overheid aan alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering garandeert, wat wordt gebaseerd op het IOM Country Fact Sheets, Russian Federation van 2011, hetgeen steun vindt in het administratief dossier.

De verzoekster slaagt er dan ook niet in om met haar algemeen betoog de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

3.1.10 Voorts meent de verzoekster dat ook de financiële toegankelijkheid van een adequate behandeling niet is gegarandeerd. Zij stelt dat er sprake is van corruptie en dat het niveau van gezondheidszorg ondermaats is en geeft aan dat een verwijzing naar de algemene toestand in Rusland niet volstaat.

Dienaangaande stipt de Raad in de eerste plaats aan dat uit het advies van 13 april 2012 blijkt dat de staat voorziet in gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen, waaronder die van de verzoekster. Voorts wordt verwezen naar het gegeven dat er geen aanwijzingen zijn dat de verzoekster of haar echtgenoot arbeidsongeschikt zijn zodat er vanuit kan worden gegaan dat zij in staat zijn om zelf de eventuele overige kosten te dragen die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Al deze concrete motieven met betrekking tot de financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, worden door de verzoekster als zodanig niet weerlegd.

Met een summiere en algemene bewering dat “het niveau van de gezondheidszorg [...] ondermaats [is]”, die evenmin gepaard gaat met een begin van bewijs, toont de verzoekster alleszins niet aan dat de medische zorgen en medicatie noodzakelijk voor haar specifieke aandoening niet beschikbaar noch toegankelijk zijn.

In de mate dat de verzoekster zich op een schending van artikel 3 van het EVRM beroept, wijst de Raad er tevens op de hoge drempel die het EHRM in deze gevallen hanteert: het gegeven dat de omstandigheden voor verzoekster minder gunstig zijn in het land van terugkeer dan in België of dat de beschikbare behandeling van mindere kwaliteit is, is in beginsel geen doorslaggevend element. (EHRM 29 juni 2004, nr. 7702/04, Salkic e.a. v. Zweden; EHRM, 27 september 2005, nr. 17416/05, Hukic v. Zweden en EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

3.1.12 Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer op goede gronden heeft vastgesteld dat de benodigde medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

De Raad wijst er op dat diegene die aanvoert dat hij een risico loopt op slechte behandelingen zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM, zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het louter stellen, zoals de verzoekster doet, dat er geen duidelijkheid is omtrent een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, volstaat niet in het licht van de niet ontworpen conclusies van de eerste bestreden beslissing.

Er wordt niet aangetoond dat in casu sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen die pleiten tegen verwijdering dwingend zijn. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

3.1.11 De verzoekster beklagt er zich voorts over dat er een beslissing is genomen zonder om nieuwe documenten te vragen of om een persoonlijk gesprek te vragen. De verzoekster meent dat de ambtenaar-geneesheer zich niet kon baseren op een medisch attest dat dateert van zes maanden voor de eerste bestreden beslissing en dat geen beschrijving vormt van de actuele toestand van de verzoekster. Zij stelt dat er sindsdien een evolutie is geweest die ten volle moet worden meegerekend.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen toekomt om alle recente inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De bewijslast ligt dus vooreerst bij de aanvrager – het is aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen om de nodige documenten aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de aanvrager aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

Het komt eveneens aan de aanvrager toe om zorgvuldig, waakzaam en voorzichtig te zijn en de gemachtigde, wanneer deze nog geen beslissing heeft genomen inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op de hoogte te houden van de actuele medische situatie en het voorgelegde medisch dossier aan te vullen.

Ten tweede wijst de Raad er op dat de medische appreciatie van de voorgelegde aandoeningen in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel toekomt aan de ambtenaar-geneesheer. Bijgevolg komt het ook aan de ambtenaar-geneesheer toe om zo nodig een bijkomend medische onderzoek te verrichten, bijkomende inlichtingen te vragen of deskundigen te raadplegen. De ambtenaar-geneesheer is evenwel niet verplicht is om de betrokken vreemdeling, die op basis van gezondheidsredenen machtiging tot verblijf vraagt, steeds aan een medisch onderzoek te onderwerpen noch is hij verplicht om in alle gevallen om bijkomende inlichtingen te vragen.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is “indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene” (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35).

Het is de ambtenaar-geneesheer evenwel toegestaan om zich voor zijn advies uitsluitend te baseren op de door de verzoekster neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Ten dezen herhaalt de Raad dat de ambtenaar-geneesheer niet betwist dat de verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom, depressie, psychosomatiek en spanningshoofdpijn, zoals wordt vermeld in het voorgelegde medisch getuigschrift. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer vermeldt dat er geen psychiatrisch bilan werd voorgelegd, is niet van doorslaggevende aard aangezien uit de overige motieven van dit advies blijkt dat alle in de aanvraag vermelde aandoeningen werden aangenomen en dat ook voor al deze aandoeningen concreet werd nagegaan of er een adequate behandeling en opvolging voorhanden is in het land van herkomst. Er valt niet in te zien waarom de ambtenaar-geneesheer, wanneer hij de aandoeningen zoals beschreven in het door de verzoekster voorgelegde medisch attest aanneemt, nog bijkomend advies zou moeten inwinnen omtrent deze aandoeningen. Daargelaten het feit dat de bewijslast te dezen bij de verzoekster zelf ligt en het dus aan haar toekomt om de nodige stukken aan te brengen, maakt zij in elk geval niet concreet aannemelijk dat het door haar ingediende dossier niet zou volstaan derwijze dat het zonder bijkomende inlichtingen niet mogelijk zou zijn om de aanvraag met kennis van zaken te kunnen aftoetsen aan het bepaalde in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Ten derde stelt de Raad vast dat de verzoekster niet aantoont welke inlichting zij, indien daarom persoonlijk gevraagd door de gemachtigde of ambtenaar-geneesheer, zou verstrekt hebben die mogelijkerwijze aanleiding zou gegeven hebben tot een andere beoordeling van de aanvraag. De verzoekster beperkt zich tot de summiere en ongestaafe bewering "dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd" zodat het gehele betoog dat aan betrokkene geen directe en persoonlijke inlichtingen werden gevraagd, beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Tot slot merkt de Raad op dat uit het advies geenszins blijkt dat de ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de verzoekster intussen zou zijn genezen. Deze kritiek mist iedere feitelijke grondslag.

3.1.12 Uit wat voorafgaat besluit de Raad derhalve dat de verzoekster met haar betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn appreciatie van de voorgelegde aandoeningen alsook van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding heeft gemaakt, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De Raad wijst er op dat de ambtenaar-geneesheer rekening heeft gehouden met alle medische getuigschriften die door de verzoekster werden voorgelegd.

Waar de verzoekster betoogt dat de ambtenaar-geneesheer geen standpunt heeft ingenomen over de evolutie van de actuele pathologie en de gevolgen ervan bij terugkeer naar het land van herkomst, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekster zich beperkt tot een theoretische discussie en dat zij geen concrete elementen aandraagt.

Het feit dat de verzoekster het niet eens is met de beoordeling en gevolgtrekkingen van de ambtenaar-geneesheer en bijgevolg van de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris, volstaat niet om de motieven van de eerste bestreden beslissing te weerleggen.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), quod non in casu.

Er is geen sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekster naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

De eerste, tweede, derde en vierde middelen zijn dienvolgens, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.”

Mutatis mutandis dient te worden vastgesteld dat ook de thans aangevoerde middelen, als ze al ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

3.2 Onderzoek van het beroep voor wat betreft de tweede bestreden beslissing

3.2.1 In het vijfde en zesde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het fair-play beginsel.

Deze middelen worden als volgt toegelicht:

“VIJFDE MIDDEL

SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, Regards sur un système institutionnel paradoxal, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

2. In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Ingoetseti plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Dagestan, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Dagestan ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland.

ZESDE MIDDEL:

SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL

Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Dagestan diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Dagestan, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat de persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Door zomaar zonder enig onderzoek aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Deze schending der rechten van verdediging geldt des te meer aangezien door verzoeker tal van problemen in het thuisland werden gemeld.

Verzoekende partij en haar afkomst en herkomst uit Dagestan worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van jongemannen uit de Kaukasus, niet enkel in de Kaukasus, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om jongemannen en hun families uit Dagestan afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen

(zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus—11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Dat deze onveilige situatie met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. ook in het verleden reeds expliciet door verwerende partij werd erkend in Ingoetsetië.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten is er manifest schending aan de orde van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn."

3.2.2 Voor wat betreft de aangevoerde schending van het beginsel van de rechten van de verdediging, verwijst de Raad naar wat werd gesteld in punt 3.1.2.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 5 van het EVRM, merkt de Raad op dat de verzoeker zich beperkt tot een loutere vermelding van het artikel 5 EVRM, zonder evenwel aan te geven op welke manier artikel 5 EVRM door de bestreden beslissing geschonden wordt. Ook dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

Een verwijzing naar artikel 149 van de Grondwet kan niet dienstig worden opgeworpen, nu deze bepaling niet toepasselijk is op administratieve beslissingen (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

3.2.3. De Raad wijst op het gegeven dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

3.2.4 Het kwestieuze bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon derhalve, na vastgesteld te hebben dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet hem het bevel geven om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat het determinerend motief van dit bevel, met name dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, niet wordt betwist noch weerlegd.

De bewering dat in het bevel enkel wordt verwezen naar eerdere beslissingen, mist feitelijke grondslag.

3.2.5 De verzoeker koppelt de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM voorts aan de onmogelijkheid om terug te keren naar Dagestan, gezien de onveilige situatie aldaar en gezien de algemene precaire situatie voor Tsjetsjenen in Rusland. Daarbij herhaalt de verzoeker in essentie het eerdere asielrelaas.

De Raad wijst er op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 3 februari 2009 een asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal en vervolgens door de Raad grondig onderzocht waarbij noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

De Raad wijst er op dat het onderzoek in het kader van verzoekers asielaanvraag niet enkel plaats had in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dat verwijst naar het VN Vluchtelingenverdrag, maar eveneens in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat verwijst naar de subsidiaire bescherming. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet zodat door de asielinstanties werd getoetst of in hoofde van de verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Aangezien de weigeringsbeslissing en het daaropvolgende arrest nr. 33 619 van de Raad ook uitspraak hebben gedaan over de subsidiaire beschermingsstatus en de verzoeker geen concrete en actuele gegevens bijbrengt die erop zouden wijzen dat sedert de uitspraak van dit arrest de situatie is gewijzigd, is geen schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen bovendien volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

De Raad herinnert er aan dat artikel 3 van het EVRM immers vereist dat de verzoeker er blijkt van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Dienaangaande merkt de Raad op dat een eenvoudige verwijzing naar de onveilige situatie in Dagestan, zonder deze op de eigen situatie te betrekken, niet volstaat om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Waar de verzoeker verwijst naar de precaire situatie van Tsjetsjenen, dient vastgesteld te worden dat hij in gebreke blijft om enig concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan te tonen, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

Met zijn niet concreet onderbouwde betoog maakt de verzoeker geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

3.2.6 Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat niet aangetoond is dat de tweede bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

3.2.7 Dat geen enkel onderzoek is gedaan naar de situatie in zijn thuisland alvorens aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en dat zodoende het zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht zouden zijn geschonden, is evenmin aannemelijk gemaakt, temeer nu de verzoeker de motieven van het bevel niet betwist.

De verzoeker maakt niet op concrete wijze aannemelijk dat de verweerder op een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van het materiële motiveringsbeginsel wordt aangetoond.

Het beginsel van de "fair play" houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt de verzoeker niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de tweede bestreden beslissing.

3.2.8 Het vijfde en zesde middel zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE